

[Bausgaard.]

me de mindste indkomster til hjælp kan jeg ikke indvende noget imod; det er tværtimod i bedste overensstemmelse med det radikale venstres sociale indstilling. Nu er der for så vidt tale om en skat til kommunen, og her må man tage et vist hensyn til det ønskelige i, at alle så vidt muligt deltager i skattebetalingen. I modsætning til, hvad der gælder i forholdet til staten, hvor der foruden den direkte skat også betales indirekte afgifter, får kommunerne ikke sådanne, i hvert fald ikke af betydning; kun ved direkte skat deltager man således i betalingen af kommunens udgifter. Dette må derfor tilsiqe ikke at lade det skattefrie beløb gå ud over den egentlige eksistensminimumsgrænse. Ved statskatten kan man tage et vidtgående hensyn, fordi man dér har de indirekte afgifter, men i den kommunale skat bør man næppe gå videre end eksistensminimummet tilskrives, og skulle man derudover ønske skattelettelse, bør det snarest være ved at kaste et øje på skatteprocenten. Det er muligt, at de 4 500 kr., ministeren foreslår, er det rigtige beløb; det får vi se på i et udvalg. Der er endelig det at sige, at hvis der vil være — og det vil der — kommuner, for hvilke bundgrænsen 4 500 kr. vil skabe vanskeligheder, så er det muligt for de mindste købstad- og omegnskommuner at bibeholde overgangsbestemmelserne, således at man dér kan fastsætte en lavere bundgrænse for et år ad gangen, 2 000-3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for ikke-forsørgere. Jeg anser det for at være en absolut nødvendig undtagelsesbestemmelse for disse kommuner.

Lad os dernæst se på virkningerne med hensyn til beskatningen af indkomster ud over disse bundgrænser. I øjeblikket er det jo sådan, at man beskatter med 14 pct. af indkomsten op til 20 000 kr., og denne grænse foreslås nu forhøjet til 30 000 kr., således at det, en forsøger tjener ud over 4 500 kr. og op til 30 000 kr., kun beskattes med 14 pct. Det er et nyt stort skridt henimod den proportionalsskat, som også det radikale venstre i mange år har talt for, og grænsen ved de 30 000 kr. anser vi for at være den i øjeblikket rigtige. Med denne forhøjelse fra 20 000 kr. til 30 000 kr. i den skattepligtige indkomst sker der en indrømmelse over for de mellemindtægter, som

i forvejen er så hårdt ramt. Hvor stor lettelsen så vil blive i kommuneskat de forskellige steder, vil afhænge af forholdene i de enkelte kommuner, men der vil overalt være mulighed for skattelettelser derved, at staten, formoder jeg, tager hele byrden med børnetilskud på sig. Det er principielt rigtigt, at den gør det, ligesom det er principielt rigtigt — hvad der i øjeblikket forhandles om i et andet udvalg — at staten skal overtage kommunernes direkte udgift til folkepension. Børnetilskud og folkepensionsudgifter overtaget af staten betyder tilsammen, at alle kommuner bør kunne nedsætte kommuneskatten. Det radikale venstre finder, at den linje, regeringen har anlagt, og som går ud på, at nedsættelsen først og fremmest skal komme små og mellemstore indtægter til gode, er den rigtige.

Det, jeg her har sagt, drejer sig jo i første række om bykommuner, fordi det normalt kun er her, man anvender proportionalsskat, og virkningerne vil næppe lige enkelt kunne anslås for de sognekommuner, hvor man fortsat ligner efter lejlighed. For disses vedkommende foreslår regeringen imidlertid nu indført et fast skattefrit beløb, således at forsørgere får en skattefrit indkomstgrænse på 1 800 kr. og ikke-forsørgere på 1 200 kr. Principielt må dette vel være rigtigt — i hvert fald kan man da sige, at med disse tal har man ikke oversteget det hensyn, jeg ønsker taget til eksistensminimumsgrænsen; tværtimod må man vel sige, at en grænse på 1 800 kr. for forsørgere og 1 200 kr. for ikke-forsørgere er sat så lavt, at det vil være nærliggende for kommunerne at sikre, at de indkomster, der ligger lige over de nævnte grænser, ikke bliver ramt urimelig hårdt.

Indenrigsministeren overlader det i sit lovforslag fortsat til kommunerne selv at administrere nedslag i indkomster op til 2 300 kr. Som tilhænger af et meget vidt udstrakt kommunalt selvstyre er jeg tilfreds med det, men samtidig må jeg så udtale håbet om, at alle kommuner vil forstå deres ansvar over for disse meget små indkomster.

Jeg tror, at det foreliggende lovforslag som helhed vil være et skridt i den rigtige retning mod den skattereform, alle ønsker. Det er efter min bedømmelse tilrettelagt